

ELŐSZÓ

Cordelia Kane mindössze öt éves volt, amikor találkozott a mesebeli királyfival.

Cordelia, akit az apja születése óta Cordie-nak hívott, nem akart iskolába menni, amikor öt éves lett, de az apja nem engedte, hogy otthon maradjon. Erősködött, hogy legalább próbálja ki. Biztos volt benne, hogy Cordie-nak tetszeni fog. Mint kiderült, igaza volt. Cordie már az első nap két új barátot szerzett az előkelő Briarwood iskola előkészítő osztályában, Sophie Rose-t és Regan Madisont.

Cordie látta azon az első reggelen Sophie-t átsétálni a parkolón, és biztosra vette, hogy a lány egy tündérmeséből lépett elő. Hosszú, szőke haja táncolt, ahogy lépkedett, és a szeme csillogott. Regan nem sokkal utána érkezett. Ő is csinos volt dús, barna hajával és szeplős orrával. Cordie szerette volna, ha neki is volnának szeplői az orrán. Nem kellett hozzá sok, hogy a lányok összefogjanak. Csak egy játszótéri incidens. Egy másodikos, basáskodó lány megpróbálta elvenni Cordie hajcsatjait, és Regan meg Sophie azonnal a segítségére sietett. Sophie fel volt háborodva, mégis Regan volt az, aki igazi bátorságról tett tanúságot. Szembeszállt az erőszakoskodó lánnyal, és nem is hátrált meg, amikor az nekitámadt. Attól a pillanattól fogva a lányok elválaszthatatlanok voltak. Ahová ment az egyikük, ment a másik kettő is.

JULIE GARWOOD

Cordie új barátnői egészen más környezetből jöttek, mint ő. Regant és Sophie-t limo vagy elegáns autó hozta az iskolába. Cordie-t az apja fuvarozta oda öreg, de megbízható kisteherautóján. Regan és Sophie jó nevű óvodákba jártak két évig az iskola előtt. Cordie nem járt óvodába, de így is tudott olvasni. Az apja tanította meg, aki minden este leült vele a vacsora és a fürdés után.

Nem az olvasás volt az egyetlen, amit az apja megtanított neki. Míg a többiek rajzoltak vagy bújócskáztak, Cordie az apja autószerelő műhelyében töltötte a napjait, mindenfélét tanulva a kocsikról. Az apja szeretett az általa csak tragacsoknak nevezett kocsikkal dolgozni, s mivel Cordie igyekezett minél több örömet szerezni neki, odafigyelt rá, mit csinál, és szinte mindennap sikerült összekennie a ruháját. Volt egy játékuk, amelyet esténként játszottak, mielőtt hazaindultak volna. Cordie apja felemelte a motorháztetőt, aztán a karjára vette a kislányt, és rámutatott valamire a motor környékén. Cordie-nak meg kellett mondani, mi a neve annak az alkatrésznek, és milyen célt szolgál. Ahogy idősödött, egyre gyorsabbá és tökéletesebbé vált. Legjobban azt szerette, ha együtt utazhatott az apjával az autóvontató kocsin, hogy segítsenek az elakadt embereken. Néha csak néhány percre tartott, hogy beindítsák a motort, máskor azonban be kellett vontatni a le-robbant autót a műhelybe. Legkönnyebben a döglött akkut vagy a beköpött gyújtógyertyát tudták helyrehozni. Cordie mindkettőről tudta, mi az, mert az apja elmagyarázta neki. Neki is volt színezője meg zsírkretái, mint a többi gyereknek, de sohasem használta őket. Jobban szeretett az apja nyomában járni és segíteni neki.

Mivel nem voltak játszótársai, félt az iskolától, miután azonban összeismerkedett Sophie-val és Regannel, minden félelme elmúlt.

Cordie és Sophie kapcsolata különleges volt. Mindkettőjük édesanyja meghalt, mielőtt elég időssek lettek volna ahhoz,

hogy egyáltalán emlékezzenek rá. Regan volt a szerencsés. Neki élt az édesanyja, és Cordie meg Sophie irigyelte is volna a barátnőjüket, csak épp Regan anyja sohasem volt otthon. Mindig utazgatott, és ha még a városban is tartózkodott, ritkán a saját otthonában. Ha nem lett volna Regan három bátyja, a kislány nem is tudta volna, mi az a család. Igaz, ő volt az egyetlen olyan szerencsés, akinek testvérei voltak, de Cordie-nak és Sophie-nak ez nem számított. Ők hárman együtt nővérek voltak.

Mivel Sophie majdnem egy évvel idősebb volt náluk, úgy érezte, ő az, aki parancsolgathat a másik kettőnek. Cordie és Regan egy ideig hagyta is neki. Aztán, ahogy telt-múlt az idő, a lányok egyre többet versengtek egymással majdnem mindenben, kivéve... a focit. Mindannyian beléptek a csapatba, de Sophie nem szerette, hogy izzad meg koszos lesz, ezért ő általában sétálgatott a pályán, vagy megállt egy helyben, és várta, hogy a labda megtalálja. Regan, a csapat legalacsonyabb tagja igazi örökmozgó volt. De Cordie is. Ők legalább egy-egy gólt szereztek meccsenként. Csajos lányok voltak, akik szerettek szalagot kötni a hajukba, és fodros szoknyában illegetni magukat, de a pályán erőszakossá váltak, s mindent beleadtak, hogy győzzenek.

Cordie az egyik fociedzés után találkozott vele.

Evant, Regan sofőrjét a repülőtérré küldték, hogy elhozza Regan anyjának egyik barátját, így Regan legidősebb bátyja volt kénytelen a lányokért menni az edzésre. Spencer, a középső fiú úgy döntött, elkíséri a bátyját.

A pálya valahol a semmi közepén volt. Aiden rossz helyen fordult be, vissza kellett tolatnia, és jó tizenöt perces késéssel érték oda. Az edző mindig megvárta, amíg az utolsó lánykát is elviszik edzés után, és már arra készült, hogy beülteti Regant, Sophie-t és Cordie-t a furgonjába, és maga viszi haza őket, amikor Aiden végre felbukkant. A fiúk kocsija hangos zörgéssel közeledett.

JULIE GARWOOD

A lányok, a lábuknál a hátizsákokkal, álltak és hunyorogva figyelték a két fiút a hangos járműben.

– Ez egy öreg kocsi – jegyezte meg Sophie. – Nagyon öreg. Cordie bólintott.

– Egy tragacs – jelentette ki megfellebbezhetetlenül.

Az autó pöfögve megállt, a két fiatal kiszállt és nekivágott a pályának.

– Kik azok a fiúk? – kérdezte Sophie.

– A bátyáim – felelte Regan. – A nagyobb Aiden, ő tizenhat. Spencer csak tizennégy. Nem tudom, Walker hol lehet. Talán otthon maradt.

Aiden füttyentett és intett Regannek.

– Menjünk! – kiáltotta.

– Dühösnek tűnik – suttogta Sophie.

Regan a fejét rázta.

– Nem dühös – mondta a hátizsákot a vállára kanyarítva. – Csak mindig siet.

Aiden újra füttyentett.

– Ne füttyögess! – kiáltott oda neki Regan meggyorsítva a lépteit. – Nem vagyunk kutyák, Aiden.

A bátyja nyilvánvalóan viccesnek találta Regan megjegyzését, mert jót nevetett. Regan odaadta neki a hátizsákját, Sophie és Cordie követte a példáját. Az autó felé haladva Regan bemutatta a barátnőit. Sophie hátranézett a két fiúra, rájuk mosolygott és köszönt. Ám amikor Cordie is hátrafordult, csak bámulni tudott. A tekintete Aidenre tapadt. Arra gondolt, hogy Aiden a leg tökéletesebb fiú, akit valaha is látott. Nem csak azért, mert úgy festett, mint a herceg a kedvenc meséjéből, a Hófehérkéből. A haja majdnem olyan sötét volt, az arca pontosan olyan csinos. És nagy volt, nagyobb, mint Cordie apja. Talán tényleg herceg, gondolta Cordie.

– Milyen volt a foci? – kérdezte Spencer.

– Jó – felelte Regan.

– Annak kellett lennie – jegyezte meg Aiden. – Csupa kosz vagy.

– Cordie is csupa kosz – közölte Regan. – De Sophie nem. Spencer a kis szöszkéhez fordult.

– Te nem vettél részt ma az edzésen? – érdeklődött, látva makulátlan külsejét. Egyetlen foltocska sem volt a ruháján, és az edzőcipője is vadonatújnak tűnt, mintha most vette volna elő a dobozából.

– De, részt vettem – felelte a lányka.

– De a ru...

– Sophie nem szereti, ha összepiszkolódik – magyarázta Regan.

Spencer Aidenre pillantott, aztán újra a kislányra nézett.

– Akkor miért focizol?

– Mert szeretem a focit.

– Így igaz – biccentett Regan.

– Te logikusan gondolkodsz, Spencer – nevetett Aiden.

– És? – kérdezte az öccse.

– Ők nem.

Odaértek a kopott, kék autóhoz. Aiden a csomagtartóba tette a lányok hátizsákját, miközben Spencer kinyitotta nekik az ajtót, és intett, hogy szálljanak be.

– Kapcsoljátok be az övet! – parancsolt rájuk.

– Miért ezzel a kocsival jöttél? – akarta tudni Regan.

– Kölcsön kocsi – felelte Aiden. – Addig, amíg az enyém a szervizben van. Nem volt nekik másik.

Beült az autóba, bedugta és elfordította a slusszkulcsot. A motor felhörrent, aztán lefulladt. Aiden újra próbálkozott. Megismétlődött a dolog. Aztán újra és újra próbálta, miközben a gázpedált taposta.

Valaki megérintette a vállát. Amikor hátrafordult, látta, hogy Cordie kikapcsolta az övet, és az ülés szélén pipiskedve figyelte őt. Mielőtt rászólhatott volna, hogy kösse be magát, a kislány megszólalt.

– Ezt abba kell hagynod. Túlfolyik.

– Mi? – kérdezte Spencer.

– A porlasztó. – *Hát semmit sem tud?*, csodálkozott Cordie. – Ha a bátyád ennyi gázt ad, túlfolyatja a porlasztót – magyarázta lassan, hogy a fiú megértse.

Emlékezett rá, az apja milyen gyakran hajtogatta, ha annyi dollárja lenne, ahányszor azért hívták ki, mert túlfolyt a porlasztó, és az autó nem indult, már gazdag lenne.

Aident annyira meglepte a csendes magabiztosság, hogy beletelt néhány másodpercbe, mire a hangjára talált.

– Nem folytatom túl – jelentette ki.

– De igen – mondta Cordie egyenesen a fiú szemébe nézve. – Ha továbbra is ezt csinálod, nagyon sokáig kell majd várnod, amíg ismét megpróbálkozsz az újraindítással, és tudod mit? Valószínűleg megint túl fogod folytatni. – Úgy veregette meg a fiú vállát, mintha csak meg akarná nyugtatni, majd hozzáfűzte: – Ez azért van, mert nem tudod, mit csinálsz. Ha akarod, megmutatom.

Miután Cordie előadta a mondanivalóját, hátradőlt az ülésen, ismét bekötötte magát, és a zsebében talált cukorkával kínálta a barátnőit. A lányok pillanatokon belül vígan sutyorogtak és vihogtak. A Halloween volt a téma, s az, hogy mit fognak viselni az iskolai bulin. Regan kijelentette, hogy ő félelmetes boszorkánynak öltözik, a másik két lány még nem döntött, de a balerina jelmez felé hajlottak.

– Még mindig Hamupipőke akarsz lenni? – kérdezte Sophie Cordie-t.

Cordie egy pillanatig töprengett, majd Aidenre nézett, mielőtt válaszolt.

– Meggondoltam magam – felelte. – Hófehérke leszek.

Aiden nem törődött a lányok fecsegésével, az öccsét faggatta, emlékszik-e benzinkútra az idefelé vezető úton.

– Nem figyeltem – mondta Spencer. – Tudsz bármit is a kocsikról?

– Nem – felelte Aiden. – És te sem. – Újra indított, de egy-két próbálkozás után feladta. – A fenébe! – sziszegte. – Miért kell egy fociedzést az isten háta mögött tartani?

– Tőlem hiába kérdezed. Szerintem valamelyikünk elkezdhet gyalogolni. Valószínűleg több kilométerre van a legközelebbi ház. Én megyek. Bekopogok minden ajtón, amíg valaki meg nem engedi, hogy használjam a telefonját. Hacsak...

– Hacsak mi? – kérdezte Aiden.

Spencer hátrasandított a lányokra.

– Nem számít.

– Hacsak mi? – ismételte meg a kérdést Aiden.

– Hacsak nem kérdezzük meg a kiscsajt – suttopta.

– Azt akarod, hogy kérdezzek meg egy öt éves gyereket, hogyan kell megjavítani ezt az átkozott kocsit? – kérdezte Aiden egy csepp gúnnnyal a hangjában.

– Nem – nyugtatta meg Spencer. – Majd én megkérdezem. A lányokhoz fordult.

– Figyelj, Cordie...

– Cordeliának hívják, de mindenki Cordie-nak becézi – világosította fel Regan a bátyját.

– A Cordelia szép név – jegyezte meg Aiden.

Cordie nem szerette a nevét, de amikor Aidentől azt hallotta, hogy szép, nyomban meggondolta magát, és azt akarta, hogy mostantól mindenki Cordeliának hívja.

– Jól értettem, hogy azt mondtad Aidennek, tudod, hogyan kell elindítani az autót? – kérdezte Spencer.

– Talán tudom – felelte Cordie, és ismét előrecsúszott az ülésen. – Könnyű. Csak annyit kell tenned, hogy lenyomod a gázpedált, és lenyomva tartod. Nem engeded fel, és nem nyomogatod, mint az előbb. Aztán elfordítod a kulcsot, és úgy hagyod. Nem helyes folyton ráadni meg visszavenni a gúj-

tást. Mindent rosszul csináltál – tette hozzá vidáman, és ismét megpaskolta a fiú vállát. – Ne aggódj, Aiden. Lehet, hogy beindul a motor.

– Lehet, mi? Oké, megpróbálom. – Aiden követte a kislány utasításait, magában azon mosolyogva, hogy egy ötéves gyerek tanácsaira hallgat, de amikor néhány másodpercig semmi sem történt, fel akarta engedni a gázpedált.

– Ne! Várj! – kiáltott Cordie a fülébe.

Továbbra is lenyomva tartotta a gázpedált, mire a motor egyet-kettőt köhögött, majd mozgásba lendült és életre kelt.

Aiden hátrafordult, és szembe találta magát Cordie széllel, elégedett mosolyával. Kihúzta magát, és sebességbe tette a kocsit. Miközben távolodtak a pályától, halkán odaszólt az öccsének.

– Bevalljuk bárkinek is, hogy egy ötéves...

– Soha senkinek – vágott a szavába Spencer.

Aiden a visszapillantó tükörben látta, hogy Sophie és Regan még mindig csivitel, de Cordie tiszta, kék szemében, amelyet még sohasem látott, mosoly bujkál, ahogy ránéz.

Megcsóválta a fejét és felnevetett.

– Ugyan ki hinne nekünk?

1.
fejezet

Néhány halálos ágyon tett vallomás előre látható, néhány meglepő, de ez... nos, ez igazán hihetetlen volt.

Ez volt Andrew Kane harmadik szívrohama, s ebből már nem fog felépülni. Túl súlyosan sérült az elülső fal, s reményt sem hagyott a gyógyulásra. Kane tudta, ahogy a lánya, Cordie is, aki most ott ült mellette az intenzíven, és csodáért imádkozott.

Az apjára mindenféle gépeket kötöttek, csövek lógtak ki belőle, és a karjába infúzió csöpögött. A szívmonitor folyamatos csipogása megnyugtató volt, mert azt jelentette, hogy az apja még életben van, bár a szemét lehunyta, s a lélegzetét sem lehetett hallani. Cordie egyetlen pillanatra sem merte magára hagyni, attól félve, hogy az apja egyedül lesz a rideg kórteremben, amikor elszáll belőle a lélek, miközben a rákötött gépek riadót sípolnak.

Cordie élete csikorgó gumikkal állt meg, amikor pénteken éjjel tizenegykor megtudta a hírt. Akkor érkezett haza a St. Matthew fiúgimnázium jótékonyági rendezvényéről, és kimerült volt. Reggel negyed hétkor kezdődött a napja, amikor munkába indult. Három kémia- és két biológiaóra megtartása után dolgozatokat javított a tanulószoba ideje alatt, levezetett két kémiai kísérletet, feloszlattott egy verekedést, és helyettesítette az influenzával otthon fekvő matektanárt. Aztán, miután

JULIE GARWOOD

a tanulóifjúság és szintén alulfizetett kollégái többsége hazament, segített az iskola tornatermébe monte-carlói hangulatot varázsolni a szokásos évi jótékonyági rendezvényre. Az est további részében üdítőt szolgált fel és addig mosolygott az adományozókra, míg egészen elmerevedtek az arcizmai.

Három éve tanított már a St. Matthew-ban, közben a doktoriját írta. Az iskola Chicago déli részén volt, a város egyik kemény negyedében, de Cordie-t eddig elkerülték a bajok. Három méter magas kovácsoltvas kerítés védte az iskola épületét és a parkolót, amely mindössze kétutcányira volt a főúttól, ahonnan lekanyarodott. A kapuban mindig volt őrség. Egy névtelen adományozó tekintélyes összeggel támogatta az iskolát azzal a feltétellel, hogy éjjel-nappal őrizték, s amióta az igazgató megbízott egy nagyon jó ajánlásokkal rendelkező biztonsági céget, a kiszúrt gumik és betört szélvédők száma nullára zuhant.

Bár az apja nem ismerte be, Cordie gyanította, hogy ő volt a névtelen adományozó. Amikor Cordie itt kezdett dolgozni, az apja az iskola hű támogatója lett. Még az autószerelő órákat is átvette, amikor az állandó oktató a félév közepén lelépett. A fiúkkal néha gondok voltak. A legtöbbjük nagy kockázatot jelentett, de az apja gond nélkül tudta kezelni őket. New Jersey-ben nőtt fel, és még most is, annyi Chicagóban töltött év után érződött a beszédén a jersey-i akcentus és nem vesztette el a keményfiús külsejét. Nyers, gyakorlatias és nyílt modorával és a lelkesedésével megnyerte a fiúkat. Az sem ártott persze, hogy a semmiből épített fel egy országos autószerelő-hálózatot. Az egyébként cinikus fiúk szemében ez hitelessé tette. Amikor ő tartott órát, senki sem hiányzott.

Cordie tudta, az apjának nem lehetett könnyű egyedül felnevelnie őt. Mindig csak ketten voltak. A család egyik ágán sem voltak rokonok. Az anyja meghalt, amikor Cordie még csecsemő volt, így a lánynak semmiféle emléke nem volt róla.

Az apja azt mondta, az anyjára hasonlít, de sohasem mesélt róla. Cordie úgy vélte, túl fájdalmas lenne arról beszélnie, hogy elvesztette élete nagy szerelmét.

Cordie még nem készült fel rá, hogy elveszítse. Az apja volt. Mindig is... elpusztíthatatlannak tartotta. A hat hónappal azelőtti első szívinfarktusaig sohasem volt beteg, sohasem hagyott ki egyetlen munkanapot sem. Nehéz időkben Cordie az ő erejére támaszkodott, és ő mindig ott volt neki. Mindig.

Amikor először belépett az intenzívra, a döbbenettől majdnem ő is infarktust kapott. Egy pap állt az ágy mellett, és az utolsó kenetet adta fel éppen. Cordie alig ismerte meg az apját, és rettegve állt ott. Az apja nagydarab ember volt, majdnem száznolcvan centi magas, izmos férfi, de a kórházi ágyon sokkal kisebbnek tűnt, annyira gyengének és védtelennek.

Most, ahogy ott ült az ágya mellett, Cordie majd belepusztult, annyira szeretett volna segíteni rajta. Könnyek peregtek az arcán, s ő türelmetlenül letörölte őket. Beletelt néhány percre, mire sikerült úrrá lennie az érzelmein. Nem akarta, hogy az apja sírni lássa, amikor kinyitja a szemét.

Egy utolsó éves, gyakorló kardiológus jött be, hogy megnézzé az apját, és biztosította Cordie-t, hogy a férfi kényelmesen fekszik. Azt viszont nem tudta megmondani, mikor szűnik meg a szíve dobogni.

– A szív csodálatos szerv – mondta a lánynak.

– Akkor elképzelhető, hogy javul az állapota – kapaszkodott bele a lehetőségbe Cordie.

– Nem – rázta meg a fejét a fiatal orvos, elosztatva a lány utolsó reményét. – Dr. Platte bizonyára elmagyarázta, hogy a roham súlyossága...

– Igen, elmondta – vágott a szavába Cordie.

– Az okozott kár...

– Tudom – szakította félbe ismét Cordie. – Haldoklik.

De akkor sem akarta elhinni. *Ó, istenem, kérlek, ne engedd, hogy meghaljon!*

JULIE GARWOOD

Cordie tudta, hogy nem viselkedik ésszerűen, amikor a lehetetlenért fohászkodik. Felnőtt, önálló nő volt, s mégis, ahogy az apját nézte, újra kislánynak érezte magát. És halálra volt rémülve.

Megfogta az apja kezét. Azt akarta, hogy tudja, nincs egyedül, itt ül mellette. A rettegés lassan enyhülni kezdett. Az első döbbenet elmúlt, s ő ismét nyugodt volt.

A hosszú órák alatt, amíg tehetetlenül ült az ágy mellett, az apja életére gondolt. Andrew Kane rendkívüli ember volt. Amikor Cordie még csak járni tanult, az apja visszament az egyetemre, hogy befejezze a tanulmányait. Közben egy apró autószerelő műhelyben dolgozott, hogy megkeresse a mindennapi betevőre valót kettejüknek. Mire Cordie betöltötte az ötödik életévét, a műhely, és még négy másik, már az övé volt. Aztán az apja a környező városokra is kiterjesztette a vállalkozását, és összesen tizenhat műhelyt mondhatott a magáénak. Cordie tizedik születésnapjára a Kane Autók már országos hálózattá nőtte ki magát, és az apja multimilliomos volt. Tavaly az apja eladta a céget, amely ekkor már több mint ezerkétszáz autószervert számlált szerte az országban, de saját műhelyében tovább bütykölte a kocsikat, régi autókat újítva fel, csupán a munka öröméért.

Cordie nem emlékezett olyan időre, amikor az apját ne szorgoskodni látta volna. Mégis ott ült az első sorban minden iskolai rendezvényen. Elvitte a tánc- és zongoraórákra, és soha egyetlen próbáját sem mulasztotta volna el. Minden szülői értekezleten is ott volt. És hányszor vállalta azt is, hogy Cordie két legjobb barátnője, Regan és Sophie ott aludjon náluk? A három, mindenén vihogó kislány biztosan az örületbe kergette, de ő tűrte. Aztán az a számtalan múzeumi látogatás, természettudományi kiállítás, gyerekfilm, amit Cordie újra meg újra látni akart... az apja egy szent türelmével volt megáldva. Amikor nem arra tanítgatta, hogyan kell megjavítani

a motort vagy olajat cserélni, a házi feladataival foglalkozott. Cordie elmosolyodott az emlékeken, és arra gondolt, milyen szerencsés is, amiért ilyen nagyszerű apja volt.

Hajnali kettő körül Cordie elszunyókált. Arra riadt fel, hogy az apja megszorítja a kezét.

– Cordie.

Felugrott és közelebb hajolt az ágyhoz. Arra gondolt, hogy az apja arca meglehetősen sápadt, ugyanakkor meglepően éber.

– Szeretlek, apu – suttogetta.

– Én is szeretlek. – Nagy levegőt vett, úgy folytatta. – Ez nem olyan volt, mint az előző kettő. Hátulról lopakodott oda hozzám és csapott le. Olyan érzés volt, mintha satuba fogták volna a szívemet. A földre taszított.

– Fájdalmaid vannak, apu? – A félelemtől megremegett a hangja.

– Nem, egyáltalán nem érzek fájdalmat. Nem hittem, hogy így fogok elmenni... vagy hogy ilyen gyorsan. Abban reménykedtem, maradt még egy kis időm, de gondolom, mindenki így hiszi. – Lehunyta a szemét, újabb remegő lélegzetet vett, és ismét Cordie-t szólította.

– Itt vagyok.

– Minden rendben lesz. Tudod, hogy nem akarlak magadra hagyni, de boldogulni fogsz.

– Tudom – mondta Cordie, mert úgy vélte, az apjának megerősítésre van szüksége.

– A páncéldoboz a bankban van. A papírok is. Jared Newton, az ügyvédem majd segít. Emlékszel rá.

– Emlékszem. Kérlek, ne aggódj miattam. Megtanítottál rá, hogyan viseljek gondot magamra.

Néhány percnyi csend következett. Az apja szorítása lazult a kezén. Cordie figyelte, hogyan küzd meg minden egyes lélegzetért, és ismét elfogta a páni félelem.

JULIE
GARWOOD

Azt hitte, az apja elaludt, de ekkor a férfi újra megszólalt.

– Minden a te neveden van. Az a nő nem tudja rátenni a kezét.

Tessék? Talán hallucinál?

– Kiről beszélsz?

Az apja nem válaszolt.

– Nem én leszek az, aki az oltárhoz vezet, amikor megtalálod az igazit. Annyira sajnálom!

– Ilyesmi miatt ne aggódj, apu!

– Csak ne kövesd el ugyanazt a hibát, amit én. Ne vágyakozz olyasmi után, ami sohasem lehet a tiéd. Észre sem veszed, és éveket vesztegetté el az életedből a hiábavaló várakozással. És aztán már túl késő. Újra kellett volna nősülnöm, de sohasem tudtam elengedni.

– Anyura gondolsz?

– Rá – felelte az apja gyenge hangon, és ismét behunyta a szemét. – Minden a dobozban van. Túl sokáig vártam.

A szavak most suttogva, akadozva jöttek, ahogy az apjának minden lélegzetért meg kellett küzdenie.

– Amikor kicsi voltál, nem tudtam, hogyan mondjam el. Mire felnőttél, már nem tűnt fontosnak. Sohasem volt alkalmas az idő.

– Mondd el most! – simogatta meg gyengéden az apja kezét Cordie.

– Nem volt baleset... az anyád nem autóbalesetben halt meg.

Cordie összezavarodott. Miért hazudott az apja? Sohasem beszéltek az anyjáról, vajon most miért ez a legfontosabb neki?

– Akkor hogyan halt meg?

Az apja utolsó szavai halkak voltak ugyan, de félreérthetetlenek.

– Nem halt meg.

2.

fejezet

Cordie zsibbadt volt a fájdalomtól és a megrázkódtatástól. Bár apja megkapta az utolsó kenetet, a plébános, Patrick Anthony atya még egyszer megáldotta a holtat, aztán Cordie mellett maradt, amíg összeszedte magát annyira, hogy elhagyja a kórtermet, és a testet átvitték a Neeson ravatalozóba. Hosszú időbe telt, mire Cordie el tudta engedni az apja kezét... és az apját.

Majdnem hajnali ötre ért haza. Bement, és leült a konyhasztalhoz egy csésze forró teával, amelyre nem is emlékezett, hogy megfőzte. Ha szokványos reggel lenne, az apja is hamarosan felkelne, hogy felöltözzön, és odaérjen a fél hetes misére, amelyet sohasem mulasztott el. Aztán hazajönne, és nekilátna számos munkája közül az egyiknek. Cordie azt hitte, az apja majd lazítani fog, miután eladta a céget, de így csak több ideje lett, hogy más, őt érdeklő dolgokkal is foglalkozzon.

Két héttel ezelőtt Cordie-hoz költözött. Csak ideiglenesen, hangsúlyozta, amíg kisebb lakást talál magának. Nem számított rá, hogy ilyen gyorsan elkél a régi, öreg ház.

Cordie nagyon élvezte, hogy az apja ott van körülötte, és egyáltalán nem sürgette a kiköltözést.

Meg kell szerveznie a temetést, gondolta. Annyi dolga volt, hogy azt sem tudta, hol kezdje. Fel kell hívnia embereket, nem igaz? Tolla ragadott, hogy listát írjon, de aztán le is tette. Fe-

JULIE GARWOOD

lesleges most hívnia az apja barátait. Várnia kell néhány órát, ha nem akarja megzavarni az álmukat. Nem mindenki kel pitymallatkor, mint az apja. Apja utasításának megfelelően az ügyvédet fogja először felhívni, határozta el. Talán fel kellene írnia valahová, nehogy elfelejtse.

Rokonuk nem volt, akit értesíteni kellett volna. Talán két barátnője állt legközelebb ahhoz, amit az ember családnak nevez. Cordie felhívhatta volna őket a kórházból, de Regan és a férje, Alec Londonban voltak egy konferencián, Sophie és a férje, Jack pedig nászúton a Bermudákon. Sophie és Regan majdnem annyira szerették az apját, mint ő, a halálhíre biztosan letaglózza őket.

A fiukat is fel fogja dúlni a St. Matthew-ban. Bármilyen kemény és dörzsölt is volt némelyikük, az apját mind szerették. Szerették a kocsikat bütykölni a keze alatt, és rengeteget tanultak tőle. Egyfajta apafigura is volt nekik, gondolta Cordie, ahogy visszagondolt, hogy az órák után mindig akadt valaki, aki szeretett volna beszélni vele. Bár az apja sohasem említette, Cordie-nak volt egy olyan érzése, hogy néhányuk összeütközésbe került a törvénnyel, és az apja segített nekik kikecmeregni a bajból.

Az apja túl fiatal volt a halálhoz. Még az ötvenet sem töltötte be. Egy könnycsepp talált utat magának Cordie arcán. Nem akart senkit sem felhívni. Attól valóságossá válik a dolog. Ha egyszer kimondja, már nem szívhatja vissza. Cordie tudta, hogy nincs sok értelme annak, amit csinál, és a kimerültségre fogta zavaros gondolatait, így felment az emeletre, hogy lefeküdjön. Miután beállította a mobilon az ébresztőórát, öszszegömbölyödött a takaró tetején, és behunyta a szemét. Most alszik két órát, aztán felkel, és teszi, amit tennie kell.

De az elméje csak nem nyugodott. Újra és újra felidézte a kórházban folytatott beszélgetést. Az apja azt mondta neki, hogy az anyja él. Cordie-nak fogalma sem volt, hogyan ke-

zelje ezt az információt. Az apja azt is bevallotta, hogy éveket vesztegetett el arra várva, hogy az asszony visszajöjjön. Oké, ez azt jelenti, hogy a nő hagyta el őt. Nem, mindkettőjüket elhagyta. De miért? És most hol van? És miért hazudott az apja az anyjáról annyi éven át? A válaszok a bank széfjében lévő dobozban vannak.

Cordie úgy merült álomba, hogy közben azon tűnődött, milyen titkai lehettek még az apjának.

A reggeli misén a pap bejelentette, hogy a gyülekezet szeregett tagja, Andrew Kane elhalálozott, és kérte az embereket, imádkozzanak érte és tartsák meg jó emlékezetükben. A hír gyorsan terjedt, és délre Cordie otthona megtelt barátokkal, üzlettársakkal, az egyház képviselőivel, szomszédokkal és anynyi étellel, amennyivel az egész gyülekezetet jól lehetett volna lakatni. Nyilvánvaló volt, hogy a casserole a legfelkapottabb a gyászolók körében. A délután közepére Cordie-nak hét casserole tálja is volt. Cordie hálásan gondolt a szomszédaira és egyben barátaira, Haggertyékre. Brenda, az asszony átvette az étellel járó felelősség gondját, Tom, a férje pedig a részvéltárogatók körül segédkezett.

Jared Newton, a család ügyvédje az autóján elvitte Cordie-t a bankba, és segített átnézni a széfben található doboz tartalmát. Többségében részvényekkel, kötvényekkel és más, jogi papírokkal volt teli. Egy hosszú, keskeny doboz is volt benne *Cordie-nak* felirattal. Jared másolatokat készített az iratokról, az aktatáskájába csúsztatta őket, az eredeti példányokat és a kis dobozt pedig átnyújtotta Cordie-nak. A lány a doboz tetejét leemelve belepillantott, és egy halom borítékot látott benne. Ezeket majd este, amikor egyedül lesz, átnézi.

Egy órába sem telt, hogy megjárják a bankot, és amikor befordultak Cordie utcájába, rögtön el is akadtak, akkora volt

JULIE
GARWOOD

a torlódás. Az autók két sorban parkoltak Cordie háza előtt, és egész emberáradat hömpölygött a lány barna homokkőből épült háza felé. Némelyek letakart tálakat hoztak magukkal. Cordie-t mélyen meghatotta az együttérzésnek ez a nem várt hulláma, de fogalma sem volt, hová tegyen ennyi embert. Néhányan már így is kiszorultak a ház előtti lépcsőkre és a járdára.

– Sokan szerették az apádat – mondta Jared. – És ezek az emberek miattad is jöttek.

Cordie bólintott.

– Tudom.

– Kiraklak a ház előtt, aztán keresek valami parkolóhelyet – mondta az ügyvéd. – Cordie, áruld el, miben tudok segíteni!

– Gyászbeszédet kell írnom.

– Rendben, abban szívesen segítek.

– Köszönöm – mosolygott rá Cordie.

Jared igazán kedves ember volt. Külsőre is csinos, döbrent rá a lány. Öt éve ismeri már, de mostanáig fel sem tűnt neki, milyen jóképű a férfi. Jared néhányszor már hívta randizni, de Cordie mindig visszautasította. Miért? A válasz gyorsan jött. Mert egy ostoba álmot kerget. Az apjának igaza volt. Ideje, hogy szembenézzen a valósággal és továbblépjen.

Cordie kikapcsolta a biztonsági övet, kinyitotta az ajtót, de nem szállt ki. Csak ült és gondolkodott.

– Cordie, mi van veled? – kérdezte az ügyvéd, csodálkozva a lány habozásán.

– Jársz mostanában valakivel? – fordult vissza hozzá Cordie.

A kérdés láthatóan meglepte Jaredet.

– Jártam – ismerte be –, de nem vezetett sehová, így véget vettem neki. Miért kérded?

– Azon tűnődtem... ha vége lesz ennek az egésznek, lenne-e kedved velem vacsorázni, vagy ilyesmi. – Cordie el sem akarta hinni, hogy ezt teszi, pont most, amikor fenekestül elfordult az élete. Tudta, hogy nem gondolkodik józanul, de nem számított. Akkor is beleugrott.

– Igen, lenne – felelte a férfi.

Oké, gondolta Cordie. Első: továbblépni.

– Odabent találkozunk – mondta. – El kell intéznem néhány hívást.

Jó tizenöt percébe telt, mire feljutott az emeletre. Apja póker cimborái az ebédlőasztal körül ültek és az emlékeikről anekdotáztak. Cordie megállt mellettük, mindegyikükkel elbeszélgetett, s csak azután ment fel a szobájába és zárta magára az ajtót.

Először Regant hívta. A férje vette fel a telefont.

– Szia, Alec! – kezdte. – Milyen a konferencia?

Nem ezt akarta kérdezni, de időre volt szüksége, hogy megtalálja a megfelelő szavakat, amiért hívta őket. Alecnek azonban elég volt meghallania a hangját, s nyomban tudta, hogy valami baj van.

– Mi történt? – kérdezte.

– Az apámnak szívrohama volt. Nem élte túl.

– Ó, Cordie, annyira sajnálom!

Alec részleteket akart hallani, és Cordie minden kérdésére válaszolt. A hangja érzelemmentes volt, mintha transzban lenne. Alec olyan volt neki, mint a bátyja. Nem kellett erősnek mutatkoznia előtte, de a férfi együttérzése felszínre hozta az összes gyászt és fájdalmat, és Cordie most nem engedhette meg magának, hogy elveszítse az önuralmát.

– Regan egy órán belül visszaér – mondta Alec. – Szólok neki, hogy azonnal hívjon fel, amint...

– Ne! – bukott ki Cordie-ből. – Ha most beszélek vele, csak összeroppanok, és a házam tele van emberekkel... meg

JULIE GARWOOD

casserole tálakkal. Ó, istenem, mennyi étel! Megtennéd, hogy felhívod helyettem Sophie-t? Kérlek!

– Persze hogy felhívom. Mit tehetek még érted?

– Egyelőre csak ennyit.

– Regan meg én segítünk, hogy túljuss ezen a nehéz időszakon. A következő géppel visszarepülünk.

Miután Cordie befejezte a hívást, a fürdőszobába ment, és hideg vizet locsolt az arcába. Annyi tennivalója van még, mielőtt leülhet pihenni egy kicsit. Lement a lépcsőn, és azonnal részvevő arcok vették körül. Cordie rájött, hogy mindenki, aki felkínálta a segítségét, igazi jóindulattal tette azt, és ő hálásan megköszönte mindegyiküknek, de voltak olyan dolgok, amelyeket neki egymagának kellett megtennie. Három órakor találkozója volt a temetkezési vállalkozóval. Ügyesen átsiklott a tömegen, remélve, hogy a hátsó ajtón át kionsonhat, anélkül, hogy bárki is észrevenné és megpróbálná rábeszélni, hogy elkísérhesse.

Meglepett, amikor megtudta, hogy az apja már mindent elintézett. Pontos utasításokat hagyott hátra. A gyásmise a St. Matthew katolikus templomban legyen, amely az iskolával átellenben volt, ahol Cordie tanított. Apja néhány régebbi barátja biztos nem szívesen jelenik meg olyan helyen, amelyet ők a város veszélyes negyedének tartanak, és Cordie megértette volna őket, ha nem jönnek el. Mindazonáltal akkor is tiszteletben tartja az apja kívánságát, ha senki sem jön el a temetésre.

A nap hátralevő része mintegy ködben úszva telt el. Száznyi csodálatos históriát kellett meghallgatnia az apjáról, de ezek a történetek egy idő után egybefolytak. Hű barátai máris szentté avatták az apját.

A bankból hazahozott doboz a szekrénye polcán várta. Cordie még aznap este át akarta nézni a tartalmát, de mire este eljutott a szobájáig, olyan kimerült volt, hogy alig tudta nyitva tartani a szemét. Pizsamára vetkőzött, és bebújt a takaró alá. Szomorú arcok és részvéttel teli szavak keringtek-zsong-

tak a fejében, és úgy aludt el, hogy tudta, másnap előlről kezdődik az egész.

Cordie épp a nappaliban szedte össze a poharakat, hogy aztán tálcára rakva kivigye őket a konyhába, amikor nyílt az ajtó, és Sophie sétált be a férjével, Jack MacAlisterrel. Sophie, alighogy meglátta, sírva fakadt. Cordie letette a poharakat, odament hozzá, és átölelte.

– Köszönöm, hogy eljöttél – mondta, de aztán rádöbent, hogy a legjobb barátnőjével beszél, és megcsóválta a fejét. – Tegnap óta folyton ezeket a szavakat mondogatom mindenkinek, aki bejön. Azt akartam mondani, hogy hála istennek, hogy itt vagy.

Jack átölelte, és javasolta, hogy keressenek egy csendes helyet, ahol beszélgethetnek.

– Talán a dolgozószoja – javasolta Cordie. Nem tudta, vannak-e ott emberek. Kivett az asztalon levő tartóból néhány papír zsebkendőt, Sophie kezébe nyomta, aztán előreindult.

Az egyetem természettudományi tanszékének egyik tanácsadója Cordie karját megfogva megállította. Nyájas, kellemes bariton hangú ember volt.

– Most elmegyünk – mondta. – Csak azon tűnődtem...

– Igen?

– Az apja tudta?

Cordie tudta, mire gondol a férfi.

– Nem, én is most tudtam meg.

– Mit? – kíváncsiskodott Sophie.

Cordie-nak eszébe jutott a jó modor, és bemutatta a professzort és a feleségét a barátainak. A professzor válaszolt Sophie kérdésére.

– Cordie disszertációját elfogadták. Most már a biokémia doktora. A doktori értekezése forradalmian új és eget rengető

JULIE
GARWOOD

volt. Igazán figyelemre méltó, hogy ilyen fiatalon ennyire hatásos munkával állt elő.

Cordie kínosan feszengett a dicséretek hallgatva, mert sohasem tudta, mit mondjon rá, ezért sietve témát váltott. Néhány perccel később kikísérte a professzort és a feleségét, még egyszer megköszönte nekik, hogy eljöttek, aztán felment a dolgozószobába Jackhez és Sophie-hoz.

Jack becsukta mögötte az ajtót.

– Fáradtnak tűnsz, Cordie – mondta Sophie, miközben leült az ablak melletti székre. Jack csatlakozott hozzá, a szék karfájára telepedve.

Cordie nem bírt ellazulni. Az íróasztalnak dőlt, karba tette a kezét, és nagy levegőt vett.

– Fáradtnak? – mormolta gúnyosan. – Kedves vagy. Szerintem pokolian festek. – Nem túlzott. Amikor legutóbb elment egy tükör előtt, döbbsen látta, milyen sápadt az arca, hogy a szeme alatt olyan sötét karikák húzódnak, mintha rajzszénnel húzta volna oda őket.

– Mesélj az apádról! – kérte Sophie. – Vele voltál, amikor infarktust kapott?

– Nem – felelte Cordie, aztán elmondta, mi történt.

Mire befejezte, Sophie a második papír zsebkendőt használta el.

– Sokat szenvedett? – kérdezte a szemét törölgetve. – Ugye nem?

– Nem, nem szenvedett – nyugtatta meg Cordie. – Az orvosok adtak neki fájdalomcsillapítókat. Végig mellette maradtam, tudnék róla, ha szenvedett volna.

– Ne haragudj, hogy nem voltam ott veled – suttogta Sophie.

– Semmi baj. Már itt vagy.

– Szerettem az apádat.

– Tudom. Ő is szeretett téged.

– Mit csináljunk? – kérdezte Jack. – Adj valami munkát!
Az egyik szomszéd kopogott be, aztán bekukkantott.

– Cordie, a plébános úr van itt, és a gyászmiséről szeretne beszélni veled. És két rendőr is áll odalent. Szeretnék, ha tennénk valamit a kocsik ügyében, mert eltorlaszolják az utcát.

– Beszélek a rendőrökkel – mondta Jack az ajtó felé indulva.

Sophie mosolyogva nézett utána.

– Kellemes, ha az embernek FBI-ügynök a férje – jegyezte meg. – Néha kapóra jön. – Felállt és levette a pulóverét, aztán a széktámlára terítette. – Mit szólnál hozzá, ha lemennék segíteni, amíg te felhozod a papot, hogy megbeszélj vele a misét? – kérdezte. Cordie arca láttán felnevetett. – Ne aggódj, nem fogok főzni. Elmosogatok vagy ilyesmi.

Amikor Sophie legutóbb Cordie konyhájában főzött, egy órába telt, mire levakarták a tűzhelyről a ragacsos tésztát. Az étel végül egész jónak bizonyult, de a konyhában teljes volt a káosz.

Cordie aznap már nem is tudott kettesben maradni a barátnőjével. Szívet melengető volt, hogy ilyen sok ember jött el részvétet nyilvánítani, és hogy az apjával való barátságáról beszéljen, és Cordie úgy érezte, az a legkevesebb, hogy nekik szenteli az idejét és a figyelmét.

Este kilencre az utolsó vendég is elment. Sophie és Cordie a konyhaasztalnál ült, Jack pedig feltűrt ingujjal nézte a mosogatóban levő serpenyőket, amikor Regan és a férje, Alec megérkezett.

Alec kipihentnek látszott, de Regan szerint ő bárhol tudott aludni. Végigaludta az utat Londontól Chicagóig. Regan viszont határozottan kimerültnek tűnt.

– Nagyon hosszú utat tettetek meg – mondta Cordie. – Haza kellett volna mennetek lepihenni.

Regan a fejét rázta.

JULIE GARWOOD

– Jól vagyok, és nem maradunk sokáig. Csak látni akartalak, megbizonyosodni róla, hogy jól vagy.

Alec átkarolta Regan vállát és magához vonta. Cordie figyelte, ahogy barátnője a férje oldalához simul. Olyan édesen, annyi szeretettel néztek egymásra! Ugyanez volt a helyzet Jackkel és Sophie-val. A legjobb barátnői megtalálták a lelki társukat, és Cordie ennek igazán örült.

Igazán csodálatos, milyen titokzatos módon keveri a sors a kártyát, amikor szerelemről van szó. Alec Buchanan a legkülönösebb körülmények közt lépett be Regan életébe. Regan egy örült célpontja lett, és Alec, a chicagói nyomozó kapta a feladatot, hogy megvédje. Mire a drámai események véget értek, mindketten tudták, hogy az isten is egymásnak teremtette őket. Rövid időn belül összeházasodtak, és elköltöztek, hogy Alec az FBI-nak dolgozhasson. Cordie-nak és Sophie-nak nagyon hiányzott a barátnőjük, és el voltak ragadtatva, amikor megtudták, hogy Alecet két irodához nevezték ki, a chicagóihoz és a bostonihoz. A három barátnő ismét együtt volt. A sors azonban még nem végzett. Abban a pillanatban, ahogy Regan megpillantotta Alec új társát, Jack MacAlister nyomozót, rögtön tudta, hogy a férfi tökéletesen illik jókedvű barátnőjéhez, Sophie-hoz. És igaza volt. Jack és Sophie majd megőrültek egymásért.

A barátnői megtalálták az igaz és egész életre szóló szerelmet, és egészen az apja halálának estéjéig Cordie is azt hitte, hogy boldogan fog élni álmai hercegével, de többé nem hitte. Elég sokáig viselkedett bolond módjára. Ideje felnőni.

– Aiden mikor jön? – kérdezte Alec Cordie-t. – Nem mondta?

– Nem tudom. Nem beszéltem vele.

– Nem hívtad fel Aident? – kérdezte Regan döbbenten.

– Nem. Egyik bátyádnak sem telefonáltam.

Alec a homlokát ráncolva nézett rá, s Cordie azt is tudta, miért. Bármi történt is az életükben, legyen az jó vagy rossz, Cordie ragaszkodott hozzá, hogy Aident is vonják bele. Ennyire átlátszóan viselkedett volna? Nyilván.

Úgy döntött, eltereli a figyelmüket.

– Éhesek vagytok? Tele a hűtő kajával.

– Tudnék enni – felelte Alec.

– Én is – mondta Jack, miközben eltörölgette az utolsó serpenyőt is, és a pultra tette.

Cordie a hűtőhöz ment, és kezdte az asztalhoz hordani a különféle letakart ételeket, de Alec elvette tőle a tálat, és a nappali felé fordította Cordie-t.

– Ezzel majd mi foglalkozunk. Ti üljete le odaát és beszélgetsetek.

Cordie hálásan fogadta a javaslatot, a kanapéhoz ment, leült középre, és a lábát feltette a puffra. Sophie a jobbára ült és belekarolt, Regan a balján foglalt helyet, és átölelte a vállát. A három barátnő nem is különbözhetett volna jobban egymástól – az ismerősök Sophie-t gátlástalannak, Regant érzékenynek és Cordie-t tudósnek és gyakorlatiasnak jellemezték –, ám amikor együtt voltak, rendíthetetlen egységet alkottak.

– Meséljete valami jót! – kérte Cordie. – Milyen volt a Bermudákon, Sophie?

A következő néhány percben Sophie nagyon romantikus beszámolóját hallgathatták a homokos tengerpartról, és a Jackkel töltött forró, trópusi éjszakákról, ahogy a hullámok hangját hallgatták a csillagos égbolt alatt. Amikor Reganre került a sor, mesélt nekik Londonról. Ő és Alec már két éve részesei voltak egy programnak, amely a chicagói hátrányos helyzetű fiatalokat segítette. Ebben a témában rendeztek konferenciát Angliában, ahol Regan és Alec más országok képviselőivel is találkozhattak. Regan lelkesedve számolt be a konferencia sikeréről, s az ott hallott új ötletekről.

Bármennyire is igyekezett Cordie fenntartani a könnyed társalgást, végül ismét az apjára terelődött a szó.

– Tudod egyáltalán, hogy milyen figyelemre méltó ember volt? – kérdezte Sophie. – Kislánykorodban még autószerelő volt, s nem sokkal a halála előtt milliókért adta el a *Kane Autókat*.

– Egyetlen kis műhelyből több mint ezerkétszázat csinált országszerte – fűzte hozzá Regan. – Az apád csodálatos volt.

– Igen, az volt – helyeselt Cordie.

– Tudta, hogy mellette vagy? – kérdezte Regan, és már potyogtak is a könnyei. – A kórházban... tudta?

– Igen, tudta. Egy kicsit beszélgettünk is, aztán elbóbiskolt, és többé fel sem ébredt. Békés halála volt.

– Miről beszélgettetek? – érdeklődött Regan.

Cordie nem akart sírni, ezért könnyedre vette a választ.

– Elmondta, hová temette el a hullákat.

Regan nem találta szórakoztatónak a dolgot.

– Ez egyáltalán nem vicces – morogta.

– De az – mosolygott Sophie. – Az apád mindig szigorúan betartotta a szabályokat. Fogadni mernék, hogy még gyorsajtásért sem büntették meg soha.

– Ez igaz – mondta Cordie.

– Szóval semmi meglepetés?

Cordie hallgatott egy kicsit, aztán nagy levegőt vett.

– Csak egy – felelte.